

en bedre Forbindelse mellem Befolkningen og Kontorerne, og til saadanne Takster, at det virkelig kommer den store Befolkning til gode. Jeg er ikke helt sikker paa, at det — saaledes som det ærede Medlem, der talte for det radikale Venstre, sagde —, vil være lutter Smaating, der kan blive Tale om, men jeg tror, man meget godt vil kunne finde en Udvej, saaledes at Omraadet udvides noget, uden at man derved gaar nogen berettiget Interesse for nær.

Steincke: Det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) blev meget fortørnet over min lejlighedsvis henkastede Udtalelse om, at han i Fjor i en vis Situation manglede Mod til at vælge en Formand for Udvalget, som vilde arbejde for Gennemførelse af Lovforslaget i den Skikkelse, det ærede Medlem selv ønskede, Forslaget skulde have, og han gav denne Fortørnelse et saa voldsomt Udtryk overfor Landets største politiske Parti, at dette har Grund til at blive yderst forskrækket. Det ærede Medlem mente, at hans Mod til enhver Tid vilde give sig det Udtryk at modsætte sig ethvert Samarbejde med Socialdemokratiet og ethvert socialdemokratisk Forslag. Maa jeg hertil sige, at en saadan Leveregel for det ærede Medlem i hvert Fald ikke giver nogen Anvisning i alle de Tilfælde, hvor Socialdemokratiet slutter sig til hans Forslag, eller hvor hans Parti og Socialdemokratiet i øvrigt bliver enige om et Forslag, som det er sket af og til, og som det netop skete i denne Sag. Hvis man nemlig af Uvillie imod Socialdemokratiet i slige Tilfælde forlader sit eget Forslag eller sin egen Overbevisning eller undlader at kæmpe for at fremme denne, saaledes som det netop skete ved den omhandlede Udvalgsbehandling, saa kan man efter min Mening maaske vise enten Stupiditet eller Fanatisme, men Mod, nej, det er et alt for pudsigt Udtryk at anvende i den Forbindelse.

Den højtærede Justitsminister mente, at det var underligt, naar jeg havde skildret, hvorledes der var to Muligheder for at naa frem i denne Sag, at jeg saa ikke havde brugt nogen af dem. Det skal jeg forklare den højtærede Minister. Det var, fordi, som jeg nærmere skildrede, Venstre stadig væk under Udvalgsbehandlingen forhandlede saa længe, at Rigsdagssamlingen var færdig, naar vi skulde til at udnytte en af Mulighederne.

Den højtærede Minister mente ogsaa,

at jeg selv havde lagt Lovforslaget Sten i Vejen ved at udtale, at en mulig Konsekvens af dettes Vedtagelse var, at man blev nødt til ogsaa at tage Hensyn til noget saa lavtliggende — ja, det var naturligvis ikke den højtærede Justitsministers Udtryk — som Kontoristerne. Men jeg kan ikke indse, at Rigsdagen ikke til en hvilken som helst Tid ved Behandlingen af Normeringsloven staar frit overfor Spørgsmaalet om, hvem den vil fast ansætte eller ikke fast ansætte, og dette Forslag bliver den i hvert Fald nødt til en eller anden Gang at vedtage, hvad enten man er enig eller uenig, og ligegyldigt, hvem der er enig eller uenig om, hvor langt dets Konsekvenser rækker.

Med Hensyn til § 4, 3die Stykke, sagde den højtærede Justitsminister, at tidligere skulde alt overlades til Justitsministeriet. Jeg synes, denne Bemærkning er for almindelig til, at jeg er i Stand til at svare paa den, og for ubestemt til, at jeg kan se, om det var noget, der vedrørte mig, og derfor skal jeg lade den ligge. I øvrigt udtalte den højtærede Justitsminister med Hensyn til denne Paragraf, at hvis jeg kunde finde en bedre Formulering, skulde jeg bare komme frem med den. Men det kan jeg ikke, og det har jeg ingen Opfordring til, da det netop er mig, der synes, at denne Formulering er overordentlig fornuftig. Hvad jeg omtalte, var kun det mærkelige, at den højtærede Justitsminister, naar han selv stod i et saadant Tilfælde, udbad sig denne Bemyndigelse, medens han altid for op, naar jeg gjorde det i et eller andet Forslag, og hævdede, at man skulde sørge for at gøre Lovene udtømmende. Hertil svarede den højtærede Justitsminister i Dag nøjagtigt det samme, som jeg har svaret i alle lignende Situationer, hvor jeg stod i hans Sted, nemlig at jeg foreslog ogsaa kun at overlade Justitsministeren en saadan Bemyndigelse, naar jeg ikke kunde finde noget, der var fornuftigere.

Godskesen: Den højtærede Justitsministers Bemærkninger har ikke forandret min Mening om Lovforslagets § 4. Selv om det nu menes, at en af de Handlinger, der omtales i Paragraffen, er simpel og ligetil, saa udelukker det ingenlunde, at der senere alligevel kan opstaa Tvist om den. Handlingen er foretaget paa vedkommende Dommers Kontor, paa hans embedsmæssige Ansvar, og nu bliver der Spørgsmaal om at prøve den, kritisere den, eventuelt underkende den. Det er det, jeg